

Apellandid leiavad samuti, et vaidlustatud otsus on halduse üldakt, sest:

- a) kohtupraktika kohaselt on kõik üldkohaldatavad aktid, mis ei ole seadusandlikud aktid, halduse üldaktid;
- b) asjaolu, et vaidlustatud otsusega jõustub väljaastumisleping, mis on normihierarhias kõrgemal kohal kui liidu institutsioonide poolt vastu võetud õigusaktid, on asjasse puutumatu;
- c) väide, et väljaastumislepingut võib pidada välistasandil samaväärseks seadusandliku aktiga sisetasandil, on ekslik;
- d) väide, et vaidlustatud otsus on kõrge demokraatliku legitiimsusega, on väär.

(¹) Nõukogu 30. jaanuari 2020. aasta otsus (EL) 2020/135 (ELT 2020, L 29, lk 1).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgericht Stade (Saksamaa) 17. augustil 2021 –
taotleja 1 jt versus Saksamaa Liitvabariik**

(Kohtuasi C-504/21)

(2021/C 490/18)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgericht Stade

Põhikohtuasja pooled

Kaebajad: taotleja 1, taotleja 2, taotleja 3, taotleja 4, taotleja 5

Vastustaja: Saksamaa Liitvabariik, keda esindab Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Eelotsuse küsimused

a. Õiguskaitsevahendi kasutamise võimalus

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 604/2013, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest (Dublini III määrus) (¹), artiklit 27 – olenevalt asjaoludest – koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikliga 47 ja artikli 51 lõikega 1, arvestades siiski nõukogu 22. septembri 2003. aasta direktiivi 2003/86/EÜ perekonna taasühinemise õiguse kohta (²) sätteid, tuleb tõlgendada nii, et palve saajaks olev liikmeriik on kohustatud tagama taotlejatele – muu hulgas lastele –, kes viibivad palve esitajaks olevas liikmesriigis ja taotlevad Dublini III määruse artiklite 8, 9 või 10 alusel üleandmist, või nende pereliikmetele palve saajaks olevas liikmesriigis Dublini III määruse artiklite 8, 9 või 10 tähenduses võimaluse kasutada vastuvõtupalve rahuldamata jätmise peale tõhusat õiguskaitsevahendit palve saajaks oleva liikmesriigi kohtus?
2. Juhul kui küsimuse a esimesele alaküsimusele vastatakse eitavalt:

Kas piisava regulatsiooni puudumise tõttu Dublini III määruks tuleneb küsimuse a esimeses alaküsimuses kirjeldatud õigus tõhusale õiguskaitsevahendile sellisel juhul vahetult harta artiklist 47 – olenevalt asjaoludest – koostoimes harta artiklitega 7, 9 ja 33 (vt Euroopa Kohtu 7. juuni 2016. aasta otsus Mehrdad Ghezalbash, C-63/15, punktid 51–52 (³); 26. juuli 2017. aasta otsus Tsegezab Mengesteab, C-670/16, punkt 58 (⁴))?
3. Juhul kui küsimuse a esimesele või teisele alaküsimusele vastatakse jaatavalt:

Kas harta artiklit 47 – olenevalt asjaoludest – koostoimes lojaalse koostöö põhimõttega (vt Euroopa Kohtu 13. novembri 2018. aasta otsus X, C-47/17 ja C-48/17 (⁵)) tuleb tõlgendada nii, et palve saajaks olev liikmesriik on kohustatud teavitama palve esitajaks olevat liikmesriiki õiguskaitsevahendist, mida on taotlejad kasutanud vastuvõtmispalve rahuldamata jätmise peale, ja et palve esitajaks olev liikmesriik on kohustatud seni, kuni vaidlustusmenetlust ei ole vaidlustaja kahjuks tehtud otsusega lõpetatud, hoiduma sisulise otsuse tegemisest taotlejate varjupaigataotluse asjas?

4. Juhul kui küsimuse a esimesele või teisele alaküsimusele vastatakse jaatavalt:

Kas harta artiklit 47, arvestades Dublini III määruse põhjenduses 5 väljendatud seisukohti, tuleb sellisel juhul nagu käesolev tõlgendada nii, et see kohustab palve saajaks oleva liikmesriigi kohtuid tagama õiguskaitsse kiirmenetluse vormis? Kas palve saajaks oleva liikmesriigi kohtutele määratakse tähtajad vaidlustuse lahendamiseks?

b. Vastutuse üleminek

1. Kas Dublini III määruse artikli 21 lõike 1 kolmandast lõigust koostoimes määruse (EÜ) nr 1560/2003 (muudetud määrusega (EL) nr 118/2014 ⁽⁶⁾) (rakendusmäärus) artikli 5 lõikega 2 tuleneb, et vastutus läheb põhimõtteliselt üle palve esitajaks olevale liikmesriigile ja seda ei saa enam vaidlustada, kui palve saajaks olev liikmesriik annab ettenähtud tähtaegade jooksul eitava vastuse nii algele palvele kui ka eitava vastuse peale esitatud uuele palvele (vt Euroopa Kohtu 13. novembri 2018. aasta otsus X, C-47/17 ja C-48/17, punkt 80)?

2. Juhul kui küsimuse b esimesele alaküsimusele vastatakse jaatavalt:

Kas see on nii ka juhul, kui palve saajaks oleva liikmesriigi keeldumisotsused on õigusvastased?

3. Juhul kui küsimuse b teisele alaküsimusele vastatakse eitavalt:

Kas varjupaigataotleja võib palve esitajaks olevas liikmeriigis tugineda palve saajaks oleva liikmesriigi vastu sellele, et perekonna ühtsusega seotud vastutuse kriteeriumide (Dublini III määruse artiklid 8–11, artikkel 16, artikli 17 lõige 2) eiramise tõttu on vastutuse üleminek õigusvastane?

c. Korduv taotlus

1. Kas Dublini III määruse artikli 7 lõiget 2 ning artikli 20 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et need ei välista Dublini III määruse III peatüki sätete kohaldatavust ja VI peatüki II jaos reguleeritud vastuvõtmispalve menetlemist juhtudel, mil taotlejad on palve esitajaks olevas liikmeriigis varjupaigataotluse juba esitanud ja palve esitajaks olev liikmesriik on selle taotluse direktiivi 2013/32/EL ⁽⁷⁾ artikli 33 lõike 2 punkti c alusel koostoimes artikliga 38 vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata jätnud, kuid vahepeal – nt tulenevalt EL-Türgi 18. märtsi 2016. aasta avalduse tegelikust rakendamisest (vt EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission, 01.06.2021) – on palve esitajaks olevas liikmesriigis asunud menetlema vastuvõetavat korduvat taotlust?

2. Juhul kui küsimuse c esimesele alaküsimusele vastatakse eitavalt:

Kas Dublini III määruse artikli 7 lõiget 2 ja artikli 20 lõiget 1 tuleb küsimuse c esimeses alaküsimuses kirjeldatud juhul tõlgendada nii, et perekonna ühtsusega seotud vastutuse kriteeriume (Dublini III määruse artiklid 8–11, artikkel 16) puudutavates asjades ei välista viidatud sätted Dublini III määruse III peatüki sätete kohaldatavust ja VI peatüki II jaos reguleeritud vastuvõtmispalve menetlemist?

3. Kas Dublini III määruse artikli 17 lõige 2 on veel kohaldatav, kui taotlejad on palve esitajaks olevas liikmeriigis varjupaigataotluse juba esitanud ja palve esitajaks olev liikmesriik on selle taotluse direktiivi 2013/32 artikli 33 lõike 2 punkti c alusel koostoimes artikliga 38 vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata jätnud, kuid vahepeal – nt tulenevalt EL-Türgi 18. märtsi 2016. aasta avalduse tegelikust rakendamisest (vt EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission, 01.06.2021) – on palve esitajaks olevas liikmesriigis asunud menetlema vastuvõetavat korduvat taotlust?

4. Juhul kui küsimuse c kolmandale alaküsimusele vastatakse jaatavalt:

Kas Dublini III määruse artikli 17 lõige 2 annab varjupaigataotlejatele – palve saajaks olevas riigis – subjektiivse kaebeõiguse? Kas liikmesriigi asutused peavad oma kaalutusõiguse kasutamisel järgima liidu õiguse nõudeid – nt perekonna ühtsuse, lapse huvide arvestamine – või on määrav üksnes riigisisene õigus?

d. *Palve saajaks olevas liikmeriigis viibiva pereliikme subjektiivsed õigused*

Kas ka pereliikmel, kes juba viibib palve saajaks olevas liikmesriigis, on kohtus maksmapandav õigus nõuda Dublini III määruse artikli 8 ja sellele artiklile järgnevatel artiklite ning nendega seonduvatel üleandmist reguleerivate sätete (Dublini III määruse artikkel 18, artikkel 29 jj – olenevalt asjaoludest – koostoimes Dublini III määruse põhjendustega 13, 14 ja 15 koostoimes harta artikliga 47) ja Dublini III määruse artikli 17 lõike 2 järgimist?

- (¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määrus (EL) nr 604/2013, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud rahvusvahelise kaitse taotluse läbivaatamise eest (uuesti sõnastatud) (ELT 2013, L 180, lk 31).
- (²) Nõukogu 22. septembri 2003. aasta direktiiv 2003/86/EÜ perekonna taasühinemise õiguse kohta (ELT 2003, L 251, lk 12; ELT eriväljaanne 19/06, lk 224).
- (³) EU:C:2016:409.
- (⁴) EU:C:2017:587.
- (⁵) EU:C:2018:900.
- (⁶) Komisjoni 2. septembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1560/2003, millega kehtestatakse üksikasjalikud rakenduseeskirjad määrusele (EÜ) nr 343/2003, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest (ELT 2003, L 222, lk 3; ELT eriväljaanne 19/06, lk 200) (muudetud komisjoni 30. jaanuari 2014. aasta rakendusmäärusega (EL) nr 118/2014 (ELT 2014, L 39, lk 1)).
- (⁷) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiv 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT 2013, L 180, lk 60).

XC 20. augustil 2021 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 10. veebruari 2021. aasta otsuse peale kohtuasjas T-488/18: XC versus komisjon

(Kohtuasi C-527/21)

(2021/C 490/19)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: XC (esindaja: advokaat F. Rosi)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 10. veebruari 2021. aasta otsus kohtuasjas T-488/18, XC vs. komisjon;
- tühistada esimeses kohtuastmes vaidlustatud kolm otsust või teise võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtule;
- mõista komisjonilt välja kohtukulud, mille suuruse mõistab õiglaselt kindlaks Euroopa Kohus või teise võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtule;
- mõista mõlema kohtuastme kohtukulud välja komisjonilt või teise võimalusena määrata, et kohtukulude üle otsustakse edaspidi ning saata kohtuasi tagasi Üldkohtule.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebus koosneb neljast osast.

Esimene osa, mis puudutab avaliku konkursi EPSO/AD/356/18 reservnimekirja tühistamise nõude tagasilükkamist (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 173-182)

Sellega seoses väidab apellant, et rikuti kohtumenetluse võistlevuse põhimõtet ning et kohaldati vääralt põhimõtteid, mis on paika pandud avaliku konkursi reservnimekirja tühistamist käsitlevas kohtupraktikas; samuti väidab apellant, et rikuti Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 47 seoses tõhusa kohtuliku kaitsega; et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendus oli puudulik, see kohtuotsus oli ebaloogiline ning et kohtuasja asjaolusid moonutati ja need esitati vääralt.

Teine osa, mis käsitleb komisjoni 19. juuni 2018. aasta otsuse C(2018) 3969 dokumentidega tutvumise kohta tühistamise nõude tagasilükkamist (vaidlustatud kohtuotsuse punktid 141-172)